

Sygn. akt II AKa 289/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Cop

Sędziowie: SSA Krzysztof Ciemnoczołowski (spr.)

SSA Dariusz Malak

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Pankowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Andrzeja Błazejaka

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2015 r.

sprawy

skazanego Ł. R.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 17 lutego 2015 r., sygn. akt **XIV K 235/14**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. -Kancelaria Adwokacka w P. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem i 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 289/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku rozpoznawał sprawę w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec **Ł. R.**, skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie II K 566/02 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk popełnione w dniu 13.06.2002 r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 01 października 2003 r. w sprawie II K 347/03 za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, popełnione w nocy z 14 na 15 października 2002r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat;

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 28.02.2006 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

3. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 09 kwietnia 2004 r. w sprawie IV K 4/04 za przestępstwo z art. 280 § 2 kk popełnione w dniu 28 października 2003 r. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Wymienione w pkt. 1 i 2 wyroki zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 maja 2006 r. w sprawie IV K 125/06, na mocy którego połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Kwidzynie w sprawie II K 566/02 oraz sprawie II K 347/03 i w ich miejsce orzeczono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

4. Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie II K 292/12 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w okresie od 29.12.2010 r. do 30.12.2010 r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 25 września 2013 r. w sprawie II K 79/12 za przestępstwa z art. 279 § 1 kk zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w okresie pomiędzy 24 a 28.07.2009 r. oraz pomiędzy 21 a 28.07.2009 r. – przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 marca 2014 r. podwyższono wymiar kary do 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 17.02.2015 r., sygn. akt XIV K 235/14, Sąd Okręgowy w Gdańsku orzekł:

I. na podstawie art. 569 § 1 i § 2 k.p.k., art. 570 k.p.k. oraz art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył skazanemu Ł. R. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie II K 292/12 i z dnia 25 września 2013 r. w sprawie II K 79/12 i jako karę łączną orzekł karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. i art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie I kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu wykonaną w całości karę orzeczoną w sprawie sygn. akt II K 292/12 w okresie od 26.09.2013 r. do 26.12.2014 r.; oraz wykonywaną od 25.01.2015 r. do 17.02.2015 r. karę orzeczoną w sprawie sygn. akt II K 79/12;

III. na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. umorzył postępowanie w części dotyczącej objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie II K 566/02 i z dnia 1 października 2003 r. w sprawie II K 347/03 oraz Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 09 kwietnia 2004 r. w sprawie IV K 4/04;

IV. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. a contrario pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach pozostawił do odrębnego wykonania.

Wyrok zawiera ponadto rozstrzygnięcie o kosztach sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności i wnosząc o jego zmianę poprzez wymierzenie kary łącznej w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy w całej rozciągłości podziela argumentację Sądu a quo na s. 5-7 uzasadnienia, w świetle której za zastosowaniem zasady asperacji przemawiało z jednej strony, na korzyść skazanego, ustalenie o godzeniu czynami przypisanymi w sprawach II K 292/12 i II K 79/12 w to samo dobro prawne podlegające ochronie jakim jest mienie, z drugiej jednak, na jego niekorzyść, ustalenie, iż czyny te zostały popełnione w znacznym od siebie odstępie czasowym, nadto zaś, że pomiędzy czynami tymi istniał odległy związek podmiotowy. Należy również zgodzić się z Sądem Okręgowym, iż opinia o skazanym z Zakładu Karnego w S. nie stawia go w pozytywnym świetle.

Przed szczegółowym odniesieniem się do argumentów autora apelacji wskazać należy, iż wbrew jego stanowisku, wymierzona skazanemu kara łączna nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową. W judykaturze i doktrynie powszechnie przyjmuje się, że rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna dysproporcja pomiędzy karą orzeczoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary. Przedmiotowe uchybienie nie dotyczy zatem każdej różnicy w ocenie surowości lub łagodności kary między sądem orzekającym a sądem odwoławczym, lecz jedynie niewspółmierności wyraźnej, oczywistej, widocznej już na pierwszy rzut oka.

Akceptacja przez Sąd ad quem powyższego poglądu musiała skutkować uznaniem, że orzeczona wobec skazanego kara łączna 3 lat i 6 miesięcy lat pozbawienia wolności nie zasługuje na miano kary surowej w stopniu tak jaskrawym, jak wymaga tego przepis art. 438 pkt 4 k.p.k.

Odnosząc się do poszczególnych argumentów autora apelacji, Sąd odwoławczy prezentuje poniższe stanowisko.

Apelujący nie ma racji wywodząc, iż Sąd Okręgowy przy wymiarze kary łącznej nie uwzględnił zachowania skazanego w warunkach izolacji, które ocenił jako poprawne. Wbrew bowiem do temu pogładowi obrońcy, organ pierwszej instancji ocenił zachowanie skazanego jako jedynie przeciętne (s. 2, 3 i 6 uzasadnienia), zaś o „poprawności” tego zachowania mowa jest wyłącznie w opinii z zakładu karnego, przytoczonej na s. 2 uzasadnienia, przy czym „poprawność” ta dotyczy wyłącznie zachowania skazanego w warunkach zakładu karnego typu zamkniętego. Zarazem w zakładzie typu półotwartego skazany generalnie prezentował zachowania niewłaściwe, nacechowane nieprzestrzeganiem dyscypliny i porządku wewnętrznego zakładu. Skoro zatem skazany nie jest w stanie przestrzegać rygorów wykonywania kary pozbawienia wolności w każdym z rodzajów zakładu karnego, to słusznie przyjęto, że jego zachowanie nie zasługuje na miano poprawnego. Tym samym omawiany w tym miejscu argument obrońcy należało uznać za oczywiście chybiony.

Apelujący nie ma racji twierdząc, że wobec skazanego główne cele kary z zakresu prewencji indywidualnej zostały osiągnięte. Tę ocenę obrońca oparł bowiem o założenie, że skazany w zakładzie karnym zachowuje się poprawnie. Skoro jednak wyżej wykazano, że poprawność taka nie zachodzi, to nie zachodzą również podstawy do uznania, że proces resocjalizacji skazanego został już pomyślnie zakończony. Należy również odnotować, że w świetle opinii o skazanym, wystawionej przez Dyrektora Zakładu Karnego, prognoza penitencjarna wobec skazanego jest na obecnym etapie wykonywania kary negatywna, co wprost podważa pogląd obrońcy, zgodnie z którym w przypadku skazanego zostały osiągnięte cele zapobiegawcze i wychowawcze kary.

W realiach niniejszej sprawy nie jest trafny argument obrońcy, iż wymierzenie kary z zastosowaniem absorpcji nie powinno wpłynąć negatywnie na prewencję ogólną. W uzasadnieniu apelacji nie wskazano w sposób przekonujący, dlaczego wzgląd na społeczne oddziaływanie kary łącznej miał in concreto przemawiać za złagodzeniem jej wymiaru. Apelujący wprawdzie podniósł, że skazany pragnie odciąć się od dotychczasowego życia, rozpoczął przygotowania do znalezienia pracy w warunkach wolnościowych, ukończył liczne kursy, zrozumiał wadliwość swojego zachowania, zmienił się, pragnie jak najszybciej opuścić zakład karny, podjąć pracę zawodową oraz ułożyć sobie życie zawodowe i rodzinne, lecz tylko część z tych okoliczności odpowiada prawdzie. Nie sposób zwłaszcza uznać, że skazany żałuje popełnionych czynów, skoro w opinii z zakładu karnego wprost wskazano, że prezentuje on względem nich bezkrytyczny stosunek. Pozostałe okoliczności przemawiają wprawdzie na korzyść skazanego, ale opierają się wyłącznie na deklaracjach, które należy traktować ze znaczną ostrożnością w sytuacji, gdy skazany nie jest w stanie

uzyskać chociażby poprawnej oceny zachowania w warunkach zakładu karnego typu półotwartego, co z kolei nakazuje powątpiewać w skuteczność samodzielnego wdrożenia się przez niego do przestrzegania porządku prawnego w warunkach wolnościowych. Należy więc wyrazić zapatrywanie zgodne z poglądem Sądu Okręgowego, iż skazany wymaga na tyle długotrwałego poddawania procesowi resocjalizacji, że orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem reguły absorpcji nie znajdowało w niniejszej sprawie żadnego uzasadnienia.

W świetle powyższej argumentacji zaskarżony wyrok utrzymano w mocy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

O zwolnieniu skazanego od wydatków postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na pobyt w izolacji więziennej, brak dochodów i majątku.